

Další noc pomalu končila. Bouchání pana Ferdinanda ze Schaffgotsche na stěny kočáru utichlo, než dorazili do Velkého Újezdu. Zlatka jim otevřela městskou bránu ještě před rozedněním a černý kočár zamířil na Rychtu. Vrata proslulého hostince se před nimi pohostinně rozevřela.

„Běž se podívat, kam dáme koně,“ poslal Hubert Cyrila do stájí. „Potřebují se nažrat a odpočinout si právě tak jako my. Já se domluví s hospodským, objednám snídaní a postele.“ Hubert spěchal, aby pro sebe i kamaráda sehnal teplé jídlo a pohodlnou postel. Hezké děvečky, která právě začala nabírat vodu ze studny na hospodském dvoře, si ani nevšiml, jinak by ji varoval, aby se k jejich kočáru ani nepřibližovala.

Cytil sice pěknou holku viděl, dokonce se za ní ohlédl a ještě jí zamával na pozdrav, ale hloupého hromotluka nenapadlo, že by jí měl zastavit. Spěchal do stájí, aby našel místo pro unavené koně a domluvil s pacholky, ať se o ně dobře postarají.

Madla odložila vědra a s úsměvem došla až k černému kočáru. Měla tyhle tiché chvíle, kdy slunce ještě nevyšlo, ráda ještě z domova. Vstávání do tmy jí nevadilo a práce se dělala snadněji, když se jí pod nohy nepletly davy lidí. Nemusela s nikým mluvit, měla čas zavzpomínat si na domov.

Sedm let uteklo od chvíle, kdy jí Michal na faře poprvé políbil. Od té doby se toho tolik stalo! Madlenka ještě dnes nemohla na Libavou vzpomínat, aniž by jí při tom neukápla slzička. Michal ji opustil, lidé jí ublížili, matka ji doslova vyhnala z domu. Ani jí nezajímalo, kde její krásná dcera najde službu.

Pacholci i děvečky si sjednávali službu vždycky začátkem roku. Když Madla musela narychlo pustit Libavou, začínaly žně. V prvních stacích, kde se ptala, ji hospodyně odmítly. Každá ruka se sice touhle dobou hodila, ale Madla byla příliš hezká, než aby si ji na statku nechaly.

Už propadala zoufalství, když jí laskavý forman svezl do Velkého Újezdu a poradil jí, ať hledá práci v hostinci. Tam jsou pohledné a milé služebné dobrou vizitkou hospodského. Madla se zařídila podle jeho rady.

Práci na Rychtě dostala, i když neměla nejmenší ponětí, jaké povinnosti má děvečka v zájezdním hostinci. Plakala, když zjistila, co všechno k nim patří, ale zvykla si. Už tady sloužila druhý rok.

Na jídle se tady nešetřilo, dostávala hezké šaty, postel měla ve vlastní komůrce... Občas do ní sice musela pustit hospodského nebo někoho z důležitých hostů, ale nebývalo to často. Po první noční návštěvě sice chtěla utéct, ale neměla kam jít. Domů se vrátit nemohla.

Měla na vybranou jen málo možností. Lepší službu než tady nikde nedostane, to jí bylo jasné. Mohla odejít a poctivě umřít hlady někde v příkopu, nebo zabouchat na dveře nějakého hampejzu. A tak zůstala sloužit v hospodě. Za pár týdnů se dokonce zase naučila usmívat. Nikdo nemůže jenom plakat – a ona byla ještě tak mladá!

Při práci si všimla, že oba kočí odešli od kočáru se zapřaženými koňmi, ale zevnitř nikdo nevystoupil. Madla přistoupila k velkému černému kočáru a okýnkem se podívala dovnitř. Jasně tam viděla sedět mužskou postavu, pohodlně opřenou v rohu. Neznámý pán měl zavřené oči.

Así usnul, proletělo Madle hlavou. Vzbudím ho a pozvu ho dál, v posteli se mu bude určitě spát pohodlněji. Zůstala totiž v duši, přes všechny útrapy, tou vlídnou holčičkou, jakou bývala, když s babičkou chodívala drát peří a poslouchala její příběhy. Ještě se nepoučila, že laskavost bývá často potrestána.

Otevřela dvířka kočáru, nahnula se dovnitř a jemně zatřásla spáči ramenem. Chlad, který z toho dotyku zavanul, ji zastudil, jako by sáhla do ledové vody. Náhle si všimla, že nohy podivného cestujícího poutá řetěz. Vzpomněla si na babiččiny historky.

Vyděsila se, pokusila se odskočit, ale v tu chvíli jí chladné paže sevřely ramena a nemrtvý otevřel oči.

„Co může být hezčího, než se dát probudit hezkou panenkou!“ zachraptěl příšerný cestující, jako by mu něco bránilo promluvit. „Nebo ty už nejsi panenka?“

Dívka si všimla zbytku oprátky na jeho krku, divoce sebou zaškubala, jak se snažila z náruče mrtvého vymanit, ale sebevrah svou kořist svíral pevně. Nejenže ji nepustil, ale pomalu si ji přitahoval blíž a blíž.

„Nejsi panenka!“ zajásal chraplavý hlas. „Tím lépe pro mě, nebudu tě milování muset učit.“

„Pust mě! Já chci pryč!“ bránila se Madlenka, ale stejně dobře se mohla pokoušet odstrčit skálu.

„Nebraň se, nevěsto moje,“ šklebil se sebevrah, než přitiskl svá mrtvá ústa na horké rty zoufale bojující dívky, „nepomůže ti to. Já jsem Ferdinand ze Schaffgotsche, a ty jsi první, kterou budu mít od chvíle, co jsem se oběsil. Za to ti dám věčný život, děvče, pokud budeš dost chytrá, aby sis ho udržela.“

Madla se ve stínu pohnula. Mužovy oči zaregistrovaly pohyb, otočil k nezřetelnému stínu hlavu, pak přistoupil blíž. Škubl sebou a zastavil se, jako by se spálil. Poznal, koho stíny ukrývají.

„Koně se splášili, když mě ucítili. Zabili tvou ženu. Nechtěla jsem její smrt, nic mi neudělala. Zemřít jsi měl ty.“

„Ano, měl jsem raději zemřít já,“ souhlasil Michal. „Polovina mého srdce zemřela po tvé zradě, žít jen s tou zbývající půlkou je těžké. Nikdo to nevěděl líp než ubohá Rozina. Snažila se mi být dobrou manželkou, přesto ji nejsem schopný ani oplakávat.“

„O jaké zradě to mluvíš? Tys mě nechal vyhnat s hanbou z domu, a meleš tady něco o zradě?!“

„Kdyby ses za peníze nevyspala s tím odporným dědkem, nikdo by tě odnikud nevyhnal.“

„Já jsem s Jakubem Abeskem nikdy nespala, kdo by to měl vědět lépe než ty?!“

„Lžeš, Madlo. Jsi strašidlo, přišla jsi mě zabít, a ještě k tomu lžeš. Kdybys s Abeskem nespala, odpřísáhla bys to na bibli.“

„Já jsem přece nemohla přísahat, že jsem panna. Jeden prolhaný lotr si odnesl můj věneček. Nevíš, kdo to byl?“

„Co má tvé panenství společného s tou přísahou?“

„Ty ses pomínul, Michale? Přeskočilo ti strachy, když mě vidíš? Tvůj otec si přece přál, abych na vaši rodinnou bibli odpřísáhla, že jsem panna. Nemohla jsem, a tak mě vyhnal. A ty ses na to díval. Slibovals mi modré z nebe, a ani ses mě nezastal. Měl ses dávno pod tíhou takové viny oběsit.“

„Tak to přece nebylo. Otec tvrdí, že chtěl, abys přísahala, že se tě pastýř ani nedotkl. Tys to neudělala, proto tě vyhnal.“

„Já jsem u toho byla, ty ne. Ty ses mě na nic nezeptal. Jak jsi věděl, co po mě chtěli? Jen jsi přihlížel, když mě ponížili a zostudili. Všechno je to tvá vina. Zavinils mou smrt, proto jsem přišla vyrovnat účty. Tím jsi zabil i svou ženu.“

„To není pravda, to nemůže být pravda!“ mumlal Michal s tváří bílou jako sníh. „Tak by mi otec přece nelhal.“

„Běž se ho zeptat. Přinut' ho, ať ti to řekne nad mrtvým tělem tvé ženy, nebo raději ať přísahá na bibli, má s tím přece zkušenosti.“

„Tys s Abeskem nic neměla?“

„Copak bych takovému odpornému chlapovi dovolila na mě sáhnout? Najal a zaplatil ho tvůj otec. Včera mi to pastýř pověděl – a nemyslím, že mi v tu chvíli lhal. Před smrtí se obvykle nelže.“

„Tys ho zabila?“

„I tebe jsem chtěla zabít a tvého otce taky. Vy jste zabili mě, tak proč bych vám to neměla vrátit?“

Madlo, Madlenko, je to pravda, co mi tady povídáš?“

„Jdi se zeptat otce, Michale. Přinut' ho odpřisáhnout, co se tenkrát stalo. Vrátím se zítra. Nechám tě žít ještě den, pro dnešek už jsem viděla smrti až dost.“

„Vrat' se zítra, Madlo.“ Michal sevřel dívku v náručí, otrásl se chladem, ale nepustil ji. Díval se jí zpřímá do očí, přiblížil svůj obličej k jejímu, přesto ji nepolíbil. „Na životě mi nezáleží, ale chci znát pravdu. Klidně vejdi do mého domu, zvu tě. Budu tě čekat hned po setmění.“

Madla se proměnila v ptáka přímo před Michalovými očima. Udělala to schválně, aby si uvědomil, čím se stala a jak dokáže být nebezpečná. Kroužila nad městem, pozorovala z výšky jeho ulice, výstavné domy kolem kostela i chudé křivolaké uličky. Chtělo se jí plakat, ale ze soviho zobáku se vydralo jen táhlé zahoukání. Z nízkých mraků se začal zvolna sypat první sníh.

Vznášela se nad střechami, samota jí svírala srdce. Cítila se odevšad vyhnaná. Vždyť jediné, co ji smiřovalo s touhle podivnou existencí, byla touha pomstít se Michalovi za tu strašlivou zradu, které se na ní dopustil, a teď to začínalo vypadat, že její milý se provinil mnohem méně, než si myslela.

Padla radnímu do léčky jako nevinné jehně. Ukřivdili ji, pošpinili, podvedli, ale nebyla to Michalova vina. Zнала ho celá léta, nikdy nedokázal dobře lhát. To, co říkala, ho bolelo, ale doopravdy ho to nepřekvapilo. Zřejmě svého otce dobře znal a celou tu dobu v něm někde hluboko hlodal červíček pochybností.

Nízko kroužící sova znovu táhle zahoukala, chtěla zamířit ke hřbitovu a ukrýt své rozbolavělé srdce do rakve, když si všimla podivného rozruchu na opačném konci městečka. Změnila plán a zamířila do centra dění.

Poznala hlavní postavu, a trošku se podivila. Pastýř Jakub Abeske vstal ze svého hrobu hned v noci po pohřbu. Teď stál na dvoře Cyrila Lávky, vyřvával nadávky a hrozby, házel na dům kamení. Ve stáji už byl, ozývalo se odtamtud vyděšené a bolestivé bučení krav.

Madla se usadila na střeše. Abeske měl zřejmě s Cyrilem nějaké nevyřízené účty, proto tak vyváděl. Ve stavení svítilo jediné okno, celá rodina klečela kolem hromničky a vyděšeně se modlila, jako by venku zuřila bouře. Madla se jim nedivila, řádění mrtvého pastýře muselo řevem probuzeným lidem připadat jako boží dopuštění.

Do domu čerstvý upír nemohl, ale běsnění ve stáji jeho touhu po krvi neuklidnilo. Proto řval na dvoře, volal k sobě Cyrila, jeho ženu i děti. Nikdo k němu nevyšel, kdo by taky lezl do náruče rozběsněné oživlé mrtvole?

Jakub Abeske se ale nevzdával, vzteky kolem sebe rozházel čerstvě naštipaná polínka z hraniček připravených na zimu, pěstí rozbil psí boudu a hrůzou vyjícího psa pověsil na řetězu na vratech stodoly.

Sova zůstala sedět na střeše ještě chvíli po tom, co zběsilý upír odešel řídit jinam. Zevnitř domu se stále ozývaly modlitby a pláč. Madla se pokoušela vyznat ve vlastních pocitech. Necítila k lidem žádný zvláštní soucit, ale to, co předváděl Abeske, ji znechutilo. Jako by tím řáděním degradoval i ji.

Když stará hospodyně odešla, Madla skoro předla blahem a netěšila se přitom jen z tepla Michalovy náruče. Její moc sílila. Nad spoutáním Veroniky nemusela vůbec přemýšlet, a přece její mysl opředla pavučinou silnější než pevné řetězy.

Dovolila Michalovi, aby ji odstrojil, a sama mu na oplátku pomohla zbavit se šatů. Nezajímalo je, co se děje venku. Jejich pokoj jim nabízel všechno, co od světa chtěli, rozestlaná měkká postel je v teplém světle lampy neodolatelně vábila... Dnes na sebe měli víc času než jindy – a chtěli využít každý okamžik.

Chvilí zůstali vedle sebe nehybně ležet, vpíjeli se do sebe očima. Michal doslova lupal po dechu, nemohl sebrat odvalu, aby se té krásy vedle sebe alespoň dotkl, měl pocit, jako by se mu z ní mělo rozskočit srdce.

Madla vypadala jako dokonalá socha, vyřezaná z alabastru. Její perlově bílá pleť doslova zářila do tmy. Nádherná pevná ňadra končila překvapivě tmavými dvorci se vztyčenými bradavkami. Níž než k bříšku, měkkému a vábnému jako nejhebnější polštářek, se Michal zatím neodvážil pohlédnout.

Klekl si před tu krásu. Hrál si s jejími drobnými nožkami, hladil štíhlá lýtka a hedvábná stehna, až ho ta lákavá cestička přivedla k pokladu sevřenému mezi nimi. Zabořil do toho vytouženého klína hlavu a usedavě se rozplakal. Nemohl snést tolik krásy, nezasloužil si ji. Zradil ji z vlastní slabosti, svou hloupostí na ni ztratil právo, zabil ji stejně jistě, jako kdyby ji probodnul nožem. Ona mu odpustila, to věděl, ale on sám si neodpustí nikdy. Nikdy jí nedokáže splatit ani malý díl toho, co kvůli němu vytrpěla. Umřel by kvůli ní, ale ani to nebude stačit.

Madla mu rukou hladila vlasy a hluboce se styděla. Byla ráda, že jí v tuhle chvíli Michal nemůže vidět do tváře, nedokázala se červenat, na to jí v těle nekolovalo dost krve, ale cítila se trapně jako nikdy v životě.

Bála se. Celá její existence byla závislá na Michalově lásce. Neměla kam jít. Hrob pro ni už nepředstavoval bezpečný úkryt. S hlídači na střeše zvonice by se dřív nebo později prozradila. Ve svém zděšení cítila údery krumpáčů dopadající na její rakev, slyšela lopaty těch, co ji vyhrabávají. Trásla se hrůzou při představě těžkého dechu lidí, kteří jí srazí hlavu a spálí ji na popel, děsil ji jejich vítězný křik...

Nechtěla zemřít podruhé. Bála se tolik, že na svého milého působila stejnou mocí jako před chvílí na starou Veroniku. Opředla ho kouzlem hustým a jemným jako pavučina dřív, než si uvědomila, co to provádí. Do téhle chvíle mezi ní a Michalem žádná magie nebyla třeba, teď si zajistila jeho věčnou lásku. Ale radost z toho neměla.

Kdyby věděla jak, snad by to všechno i vrátila, ale dokázala se jen stydět. Na střechu zabubnovaly velké kapky deště, okenice zavrzaly pod nápořem větru. Madle ten zvuk připomněl skřípot krumpáče na víku rakve. Znovu se zachvěla. Zvedla Michala a slíbala mu slzy z očí.

Přivinula ho do svého náručí a konejšila ho jako dítě, Tiskla si ho na ňadra, hladila ho, zajela mu rukama do hustých vlasů, aby mu nadzvedla tvář. Chtěla ho políbit na ústa, ale náhle pod dlaněmi ucítila něco, co v Michalových vlasech nemělo co dělat.

Někdo na něj hodil kouzlo skoro stejně jemné jako to její. Jenže tohle fungovalo jako rybářův vlasec na nic netušící rybku. Někdo si jejího Michala připoutal! Cítila úplně jasně, jak za tu tenounkou nitku v dálce jemně tahá, jak sleduje, kam vede.

Čarodějnice Gertruda právě zkoušela, jestli kouzlo ještě drží. Kdyby se její návštěvník cestou od ní zastavil v kostele, zmizelo by beze stopy. Nestalo se, a Gertruda náhle dobře věděla, kde její host žije. O to, co zjistila, se podělila s pravnučkou. Dokázala jí přesně říct, který dům v Libavé zítra navštíví. Jen netušila, že si k jemnému zatahání za to neviditelné vlákno vybrala nejhorší možný okamžik.

Madla dokázala vlákno moci držet stejně dobře jako stará čarodějnice, vyčetla z něj stejné věci. Zachvěla se zlostí, z očí jí šlehalý blesky. Strhla tu věc z Michala dřív, než si uvědomila, co dělá. Konec vlákna sice nepustila z ruky, ale Gertruda Anselmová už ucítila, že se s jejím kouzlem něco stalo. Pokusila se z vlákna vyčíst další informace, chtěla vědět, kdo zrušil spojení s mladým radním Nesrstou, ale Madlina moc se jí vysmála.

I upírka ucítila dotyk stařeniny magie. Hněv v ní vzplál jako pochodeň. Ta baba si dovolila sáhnout na něco, co patřilo jí! Pocity vzteku, hněvu a potřeby Michala ochránit se jí líbily mnohem víc než stud, jenž ji zaléval před chvílí. Dovolovaly jí hnout se a něco dělat.

„Co se děje, zlobíš se na mě?“ zašeptal Michal, když sebou Madla v jeho náručí zaškubala.

„Ta čarodějka, cos k ní dneska jel, si tě označila. Už ví, kde bydlíš i kdo jsi. Chce tě vydírat, tuší, co jsi měl v plánu, ale neví, že už jsi to dokázal. Musím s tím něco udělat, a to hned teď. Zítra by mohlo být pozdě.“

Proměnila se v sovu a odletěla oknem dřív, než ohromený Michal stačil něco říct. Tak nějak to měla naplánováno. Madla si s ním teď povídat nechtěla. Chtěla si nejdřív provětrat hlavu. Musela si promyslet, co vlastně svému miláčkovvi provedla, a zvážit, jak s tím oba dokážou žít.

Na mírně zvlněnou krajinu, obklopující Libavou i okolní vesnice, se snesla voňavá květnová noc. Valburga se z okolních vůní ani jasně oblohy nijak zvlášť neradovala. Mladá čarodějnice zdaleka nedokázala to, co její prabába. Pokusila se najít upírku, kterou chránil radní Nesrsta, ale nedokázala proniknout do jeho domu, ať se snažila, jak chtěla.

Nezbývalo jí nic jiného, než si starou čarodějnici zavolat na pomoc. Netěšila se na to. S její prabábou nebylo jednoduché vyjít ani zaživa. Gertruda rozhodně nepatřila k líbezným a něžným bytostem, byla mstivá, chamtivá a zákeřná, ale čarovat uměla jako nikdo v okolí.

Valburga předpokládala, že smrt a spálení těla její obvyklou náladu nijak nezlepší, proto nic v přípravě nezanedbala. Kolem opálené kosti nakreslila pentagram, magický obrazec by neměl její nepřítel milované, ale velice schopné prababičce dovolit nic, s čím ona sama nebude souhlasit. Přesto ještě udělala kolem své židle široké kolo svěcenou křídou.

Ačkoli zrovna Gertruda by takové dvojité jištění pokládala za zbytečné, určitě by se jí vysmála. Stará Anselmová sice byla mnohem schopnější než její následovnice, ale Valburga si zase umínila, že jí nikdy žádná upírka nevysaje jen proto, že z hloupé pýchy zanedbala bezpečnostní opatření.

Dokončila obrazce a usadila se pohodlně na židli ve svém kruhu. Chystala se pronést zaklínání, ale nestihla pronést jediné slovo. Vzduch uvnitř pentagramu se divně zamihotal, na okamžik jeho vnitřek pohltila naprostá temnota. Vzápětí stála uvnitř magického obrazce stará Gertruda a tvářila se hodně nepřívětivě.

„Jak jsi mohla dopustit, ty huso, aby moje tělo spálili?! Máš jediné štěstí, že jsi zachránila aspoň tu jedinou kost.“ Gertruda se chtěla přiblížit k Valburze, ale narazila na vymezené hranice. „Co má znamenat?!“ vykřikla našťavaně.

Valburga jí neodpověděla. Celá zmatená přemýšlela nad tím, co se stalo. Vůbec tomu nerozuměla, zato její prabába okamžitě pochopila, co jí vrtá hlavou.

„Ty jsi opravdu husa,“ povzdechla si. „Měla jsem vzít do učení někoho schopnějšího, i kdyby neměl ani kapku mé krve. Ty jsi moje pravnučka, a není ti to k ničemu. Cos čekala? Mne přece zabila upírka, mělo by ti být jasné, že se sama stanu upírem, ale na to jsi ani nepomyslela. Snažila ses přivolat mého ducha, proč? Co se děje?“

Mladší čarodějnice rychle pověděla své prabábě všechno, co se stalo od chvíle, kdy zemřela. Gertruda se na chvíli zamyslela.

„Ty nedokážeš proniknout do Nesrstova domu?“ podivila se. „Jak jsi to zkoušela?“

Valburga podrobně popsala, co všechno udělala, aby se její vědomí dostalo dovnitř.

„To tě nenapadlo zajít tam přes den a normálně zaklepat na dveře?!“ rozkřikla se na ni prabába. „Lidské tělo má spoustu výhod – a klepání na dveře a život ve dne mezi ně patří. Je jasné, že se upírka nějak chrání. Hřbitov je pro ni moc nebezpečný, tak spává jinde. Dům jejího milence se přímo nabízí. Pusť mě z toho pentagramu, zaletím se tam podívat.“

Valburga poslechla. Připravenou hůlkou smazala kus obrazce, ale ze svého kruhu přitom nevyšla. Cítila nebezpečí, něco s její bábou nebylo v pořádku.

Nedůvěřivost se vyplatila. Gertruda se na ni vrhla, sotva jí pentagram přestal věznit. Čáru svěcenou křídou ale překročit nedokázala a mladá měla našťestí pro sebe dost zkušeností, aby

ze své ochrany leknutím nevyskočila. Ruce hladové upírky chtěly sevřít její krk, ale ucukly, když je popálila čára svěcenou křídou.

„Nevadí, věčně v kruhu nezůstaneš,“ zašklebila se prabába. „Ta upírka je strašně silná, snad sis opravdu nemyslela, že za ní rovnou poběžím? Dnes se prostě jen půjdu najíst jinam, ale za tebou se vrátím.“

Gertruda zmizela jako stín. Ještě včera patřila mezi staré a zkušené čarodějnice, dnes byla mladou upírkou, většinu vědění z ní vysála Madla. Hlad ji strašlivě sžíral, úplně zapoměla na všechnu opatrnost. Kdo by měl vědět lépe než ona, že vyhrožovat čarodějnici se nevyplácí?

Valburga nechtěla meškat do rána, proto musela trochu riskovat. Čekala jen chvíli, než se ujistila, že Gertruda už je daleko. Rozšířila a opravila pentagram, postavila uprostřed něj olejem politou hranici z bukových polen, všechno obložila roštím a nahoru položila zachráněnou kůstku své prabáby. A pak to zapálila z bezpečí svého kruhu.

Vzteky a bolestí řvoucí Gertruda se vrátila ve chvíli, kdy se její poslední kost rozpadala v ohnivém žáru. Ječela a vyhrožovala, nakonec i prosila, ale dělat nemohla nic. Ve chvíli, kdy se kost rozpadla, upírka navždy zmizela.

Valburga čekala jen chvíli, pak ještě žhavý popel nasypala do tekoucí vody. Její prabába jí sice ještě naposled dobře poradila, ale ona se s ní setkat už nikdy nechtěla.

Jít hledat upířčinu skrýš v noci je nesmysl, ve chvílích temnoty má nejvíc síly, zato den bude patřit jí! Valburga toužila po Madlině zkáze. Chtěla získat její sílu a moc, stejně jako bábiny vědomosti. To všechno zdědí: stačí, aby ji zničila. Zákony temnoty jsou nepodplatitelné, platí pro všechny, kdo je ctí. Každý vždycky získá magickou sílu toho, koho zabil.